

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

dispensationer, og så vil det væsentlig blive lokaleforhold, der må skrives ind overfor. Tror man virkelig, man nogensinde havde fået en fabrikslovgivning her i landet og i andre lande, hvis man havde anlagt det synspunkt? Tror man ikke, at på et hvilket som helst tidspunkt, hvor man går i gang med en sådan opgave, melder der sig straks økonomiske vanskeligheder? Naturligvis må loven indeholde overgangsbestemmelser, og der må på den ene eller den anden måde være givet visse dispensationsregler; det kan man ikke komme udenom.

Man siger, at denne lov giver adgang til den ene dispensation efter den anden. Ja, der er lidt rigtigt i det med hensyn til afsnittet om arbejdstidsbestemmelserne, og det stiller jeg mig selv meget, meget skeptisk overfor, men ellers — jeg beder undskyldte, at det er det samme, som jeg sagde den 1. april i år; men når andre ordførere har fremført akkurat de samme bemærkninger, synes jeg også, jeg må imødegå dem her — ellers er det netop gjort meget, meget simplet i dette lovforslag, end det er i den nugældende lov. Ifølge den nugældende lov skulle i hvert tilfælde arbejdsrådet og socialministeriet foruden direktoratet indblandes. Her er det gjort meget simplet netop for at undgå et stort maskineri i det enkelte tilfælde.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen sagde — og jeg forstår, at det ærede medlem, der talte for det konservative parti (Boeck-Hansen), er enig med ham —, at disse bestemmelser her kan virke produktionshemmende. Jeg var så glad, forrige gang det ærede medlem hr. Axel Kristensen talte her om det samme emne. Såvidt jeg husker, sagde han, at arbejderbeskyttelseslovgivningen ikke havde virket produktionshemmende, men produktionsfremmende. For det er jo sådan, at et virkeligt forebyggelsesarbejde på dette område ikke virker produktionshemmende, men produktionsfremmende, og det har historien da så sandelig også bevist. Det er i den tid, vi har haft arbejderbeskyttelseslovgivningen, at vi har haft den store, store industrielle udvikling.

Den ærede konservative ordfører (Boeck-Hansen) talte imod, at arbejde i private hjem inddrages under loven, således som det sker efter lovforslaget. Jeg vil gøre opmærksom på, at på dette punkt er der ingen forskel på lovforslaget og den nuværende lov. Der er også i den nugældende lov en bestemmelse om, at man kan skride ind overfor hjemmearbejde. Man har ganske vist ikke gjort det, man har kun haft tilsyn med det, der hedder andenhåndsværksted, kun med

hjem, hvor der beskæftiges fremmed arbejdskraft.

Den konservative ordfører fortsatte med sine angreb på fabriktilsynets læger og sagde, at man burde bruge embedslæger og sundhedsstyrelsen. Jeg vil gentage, hvad jeg sagde den 1. april i år: det er efter aftale og i samarbejde med sundhedsstyrelsen, at læger er blevet knyttet til fabriktilsynet, idet det har vist sig, at embedslæger i almindelighed — naturligvis — ikke kan have den specielle viden, som er nødvendig på disse områder; jeg anførte også som et eksempel, at der havde været to dødsfald af silikose på en skurepulverfabrik. Lægelig medarbejderen er nødvendig, og den er også ofte direkte i arbejdsgivernes økonomiske interesse, idet den kan virke til, at visse sikkerhedsforanstaltninger kan undlades, som man ikke ville turde undlade, hvis man ikke var tilstrækkelig klar over, at der ikke var sundhedsfare. At erhvervshygiejnikerne naturligvis som alle andre læger, videnskabsmænd og andre ikke altid har den fulde sandhed, er der jo ikke noget mærkeligt i; jeg driller sommetider læger med, at hvad der er rigtigt det ene år, er forkert det næste, og jeg tør ikke sige, at der ikke kan ske noget lignende på dette område. Men i det hele og store må man vel sige, at en underbygget viden på disse punkter er mere gavnlig til alle sider end en viden, som ikke er underbygget, eller en viden, som faktisk ikke eksisterer.

Der er imidlertid et enkelt spørgsmål, som jeg finder anledning til at rejse. Det er foranlediget ved en paragraf i lovforslaget, som i forhold til hele dette lovkompleks er underordnet. Det er et spørgsmål, som jeg også rejste i fjor, men som ikke synes at have gjort meget indtryk hverken på den højtærede minister eller på regeringen. I trontalen i år erklærer den højtærede statsminister, at han til hjælp for fødende kvinder har i sinde at udvide barselshvilebestemmelsen til gavn for erhvervsarbejdende kvinder. Nu vil jeg gerne spørge, om det, som den højtærede statsminister har tænkt på, er den bestemmelse, der findes i dette lovforslags § 39, som forbyder kvinder i hele det arbejdsområde, der er inde under loven, at arbejde en vis tid efter nedkomsten og dermed automatisk giver dem ret til visse dagpenge. Jeg går egentlig ud fra, at det er det, statsministeren har tænkt på, men jeg vil gerne have det helt klaret.

Nu er det jo naturligt, at man, når man behandler denne paragraf, kommer ind på det spørgsmål, der hænger sammen dermed, nemlig om erstatning for tabt arbejdsfor-